

Защото когато баба Краса не е сърдита — тогазъ приказкитъ и се лѣятъ като пѣсень.

— Много сте, деца, припрѣни, — забележи тя.

И да ги изпита — брѣкна въ торбичката, която е закачена предъвжтрешния пизуль. Извади шепа сушени сливи. Внучетата протегнаха рѣце и взеха да се надпреварятъ кое да вземе повече. Тя имъ раздаде, засмѣ се и рече: „Щомъ видѣхте сливитѣ, забравихте приказката!“

Баба Краса се загледа въ кандилцето, предъ иконостаса, какъ мѣждѣй, да не би да ога снѣй. Че срещу Богоявление цѣла нощъ трѣбва да гори кандилцето, та да е свѣтло цѣла година въ душитѣ на стари и млади, шо живѣятъ въ тая къща.

Най-голѣмото внуче си изяде сливитѣ и попита:

— Ама истина ли е, бе бабо, че тази нощъ небето ще се

отвори и ще видимъ всичкитѣ ангели?

— Ако не е било — щѣше ли да се приказва?

— Ти виждала ли си ангелчетата?

— Само праведниятъ може да види, кога се отваря небето.

— Че ти мигаръ имашъ грѣхове?

— Живѣ човѣкъ безъ грѣхове може ли?

— Че какви грѣхове! Никому не се скарвашъ? Не си посѣгала да ни ударишъ. И никога скритомъ не вземашъ отъ дюлитѣ, както правимъ ние!

— Ехъ, баба, — въздѣхна баба Краса, — докато човѣкъ живѣе, все ще сгрѣши нѣщо. Не е само да не откраднешъ или лоша дума да не кажешъ... Трѣбва нищо чуждо да не пожелавашъ; никому да не завиждашъ; никога лъжа да не казвашъ... Всѣки човѣкъ да обичашъ като братъ. Никога работата да ти

